

Van kindsbeen af was Ruth Stokx geraakt door het onrecht en droomde ze ervan de wereld te veranderen. Ze groeide op tot een vrouw die haar sociale overtuiging niet enkel belijdt in woorden, maar ook concreet beleeft in haar persoonlijke leven. Hoe ze dat tracht te doen, vertelt ze wat onwennig, maar niet minder openhartig in haar eerste interview als directeur van het Vlaams Minderhedencentrum.

Ilse Van Halst

'Zelfs in Echternach gaat het uiteindelijk vooruit'

RUTH STOKX

HET Vlaams Minderhedencentrum (VMC) onderzoekt hoe mensen met een verschillende afkomst of cultuur met elkaar kunnen samenleven en evenwaardig burger zijn. Het ondersteunt met zijn expertise organisaties en verenigingen en adviseert de overheid. „De kranten uitpluizend op zoek naar een baan, viel mijn blik op de vacature bij het Vlaams Centrum voor Integratie van Migranten, de voorloper van het Vlaams Minderhedencentrum. Ik wist het meteen: dat is het! Al op jonge leeftijd maakte ik voor mezelf uit dat ik niet enkel wilde vaststellen dat het niet goed ging in de wereld en daar om treuren, maar dat ik er ook iets aan wilde doen. Vanaf mijn dertiende vond je me terug in tal van sociale organisaties.”

- Nog steeds dezelfde bezige bij in de strijd tegen onrecht?

Twee dingen liggen me na aan het hart: armoede en milieu. Aldus ben ik voorzitter van Autopia, vzw die particulier autodelen promoot. We stellen contracten ter beschikking aan mensen die een wagen willen delen, geven informatieavonden in gemeenten, ondersteunen opstartende groepjes. Zelf deelt ons gezin met vier kinderen en de kinderkribbe naast onze deur een minibusje.

Daarnaast ben ik ondervoorzitter van de vzw Voedselteams, vereniging die ijvert voor een eerlijke prijs voor boeren van bij ons die aan eerlijke landbouw doen. Voedselteams wil de korte keten bevorderen, rechtstreeks van boer naar consument. In ons lokale Voedselteam ben ik onthaalverantwoordelijke. Wekelijks deponeren plaatselijke boeren groenten, fruit en zuivel bij ons in de garage, die door gezinnen worden afgehaald.

Naaft deze vaste engagementen ga ik nog steeds de straat op voor 11.11.11. En tot vóór kort werkte ik als vrijwilliger in de Wereldwinkel,

maar dat engagement moest ik met pijn in het hart opgeven. Het werd te veel. Mijn man en ik zijn ook actief in een gezinsgroep. Ge-regeld komen we met vijf gezinnen samen om dieper in te gaan op thema's zoals opvoeding, geloven, omgaan met de dood.

- En sinds mei laatst staat u aan het hoofd van het Vlaams Minderhedencentrum...

Wij zijn een organisatie voor etnisch culturele minderheden zoals migranten, vluchtelingen, maar ook woonwagenbewoners en mensen zonder papieren. We bieden onder meer ondersteuning op vlak van onderwijs, recht, arbeid, welzijn, vrije tijd en religie. Het centrum wordt gesubsidieerd door de overheid, treedt dus niet op als vertegenwoordiger noch woordvoerder van minderheden. Wij nemen de samenleving in zijn geheel als uitgangspunt en trachten aanzetten tot verandering te geven. We willen een hefboom zijn, zodat alle sectoren in onze samenleving actief werk maken van diversiteit.

- Hoe gaat u daarbij te werk?

We hebben twee kerntaken: werken aan samenleven in diversiteit, door onder andere de beeldvorming over minderheden te verbeteren, en concrete ontmoetingen organiseren tussen mensen met verschillende afkomst en cultuur. Zopas gaven we een *Praktijk-gids sociale cohesie* uit over het concreet ontmoeten van groepen mensen. Wij zijn er immers van overtuigd dat de toenemende diversiteit in Vlaanderen geen bedreiging vormt voor de samenhang van onze samenleving, maar net kansen en nieuwe mogelijkheden biedt. Aan de hand van vijf lokale projecten wil de gids belangstellenden op weg zetten.

Daarnaast werken we mee aan gelijke kansenbeleid in het onderwijs, omdat kinderen van migranten nog steeds ondervertegenwoordigd zijn in het middelbaar en universitair, net als

© Herman Ricour

op de arbeidsmarkt trouwens. Zoudra je meer doorstroming bereikt en er een mix ontstaat van groepen mensen op alle niveaus, dan wordt het ook makkelijker om aan een betere beeldvorming te sleutelen. Mensen kennen elkaar immers van op school of op de werkvloer.

- Niet eenvoudig nu allochtonen makkelijk met de vinger worden gewezen voor alles wat verkeerd loopt.

Dat voel ik inderdaad heel sterk zo aan. Aanslagen zoals die in 2001 in de Verenigde Staten of de schietpartij in mei in Antwerpen, telkens gaat heel wat werk verloren. Toch weiger ik moedeloos te worden. Ik blijf geloven dat het belangrijk is te zaaien, en dat het zaad ooit wel zal kiemen. Ik blijf geloven dat iedereen die uiteindelijk moet vaststellen dat het Marokkaanse gezin om de hoek even gewoon is als elk autochtoon gezin, een stap voorwaarts heeft gezet. Net als de school en het bedrijf die aan den lijve hebben ondervonden dat samenleven met mensen van een andere cultuur of afkomst mogelijk is.

De laatste jaren komt trouwens een ontzettend positieve dyna-

miek op gang doordat organisaties werk maken van diversiteit, zelfs grote zoals de vdab. En dat niet als uithangbord, maar echt vanuit de overtuiging dat het belangrijk is voor onze samenleving. Er worden heel wat bouwstenen gelegd, maar jammer genoeg hebben de media daar weinig oog voor. Het globale beeld dat zij schetsen, geeft veelal de indruk dat we achteruitboeren. Vaak voelt het aan alsof we meestappen in de processie van Echternach: drie stappen vooruit, twee achteruit. Maar zelfs in Echternach gaat het uiteindelijk vooruit. Toch wil ik niet ontkennen dat het in onze samenleving de laatste tijd moeizamer gaat. De problematiek van de diversiteit zal de komende jaren een belangrijke uitdaging betekenen.

- Is het geloof voor u een inspiratiebron?

Toch wel, ja. Als kind was ik in een viering op school erg getroffen door het refrein *Dicht bij ons zijt Gij, in elke mens die wij ontmoeten, gaat Gij aan ons voorbij*. Dat inspireert me nog altijd.

Ik beschouw het geloof niet als bron van tegenstelling, maar integendeel als een bindmiddel, bij-

voorbeeld tussen katholieken en moslims. Dat ondervond ik meermaals zelf. Ik ken moslims die voor hun kroost bewust een katholieke school kiezen, omdat ze ingebed willen zijn in een gelovige omgeving. Het is fout elkaar als bedreiging te beschouwen.

Ik geloof ook heel sterk in een actief pluralisme: naar elkaar toe stappen en zoeken naar de diepere gronden die we gemeen hebben. Gelovigen kunnen elkaar alvast vinden in de waarden van hun geloof. In die zin begrijp ik dat sommige islamitische vrouwen er voor kiezen een hoofddoek te dragen, zoals sommige katholieken bewust een kruisje dragen.

Onlangs las ik dat de Universiteit Antwerpen op vraag van islamitische studenten een stille ruimte heeft ingericht, bruikbaar voor alle godsdiensten. Dat is knap. Dat hebben mensen nodig. Ja, godsdienst kan een bindmiddel zijn.

De *Praktijk-gids sociale cohesie* kost 8 euro, te bestellen bij het Vlaams Minderhedencentrum, Vooruitgangstraat 323/1, 1030 Brussel, telefoon 02/205.00.50, e-mail info@vmc.be, website www.vmc.be (waar u de gids gratis kunt downloaden).

De toenemende diversiteit vormt geen bedreiging voor de samenhang van onze samenleving, biedt net kansen en nieuwe mogelijkheden